

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Γ Ρ Α Φ Ε Ι Α ΕΝ ΟΔΩ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ, ΑΡ. 27	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ Από 1ης Ιανουαρίου ή 1ης Ιουλίου Έν τῷ έσωτ. δρ. θ. Έν τῷ έξωτ. φρ. χρ θ.	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ
--	---	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρός τοὺς ἀναγνώστας, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Ἡ Κυριακὴ ἄργια, ὑπὸ Μ. Γ. Γαλατοῦ. — Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τῶν ἐθνῶν, ὑπὸ Παύλ. Γ. Συνοδινῶ. — Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐπιτομή β' εἰς τὴν β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν ὑπὸ Ἀλέξ. Σκιαθοῦ τοῦ Παπαδαμαίντη. — Τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς, ὑπὸ Μ. Γ. Γαλατοῦ. — Οἱ ἐπάλληλοι, ὑπὸ Ζ. Ρ. Τοπαλίδου. — Ποικίλα. — Οἱ διδάξαντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσηχῆ ἑβδομάδα. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Δ. Δαλιερῆ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Διὰ μακρῶν ἐγράψαμεν καὶ παρεκαλέσαμεν οὐχὶ πρὸ πολλοῦ τοὺς κ. ἀναποκριτὰς καὶ ἀναγνώστας ἡμῶν νὰ ἐνεργήσωσιν ὅ,τι δύναται ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς «Ἀναπλάσεως». Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ παράκλησίς μας ἀπετυθύνθη εἰς ὅσα μὴ ἀκούοντων. Τὴν εὐγνωμοσύνην μας δεῖ ἐκφράζεμεν πρὸς ἐκεῖνους τῶν ἀναποκριτῶν καὶ ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀναπλάσεως», πρὸς οὓς ὀφείλεται ἡ μικρὰ τῶν προσίδων αὐξήσις κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐνθάρρυνσις ἡμῶν εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ φωτιστικοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀγωνίζεται τὸ θεσηκευτικὸν τῆς «Ἀναπλάσεως» σωματεῖον ἀπὸ δέκα ἤδη ἐτῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἠκούσθημεν, ὡς ἠλπίζομεν, εἰς τὴν εὐσυνειδήσιαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἰδίᾳ ἀποταθίντες. Παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» περιεμένομεν ἐνέργειαν ὑπὲρ ἐγγραφῆς καὶ ἄλλων συνδρομητῶν καὶ πρόθυμον πληρωμὴν τῆς ἰδίας συνδρομῆς.

Τὸ πρῶτον τὸ ἐπέτελεσαν ὀλίγοι, τὸ δεύτερον οὐδὲς. Οἱ ἀναποκριταὶ μας γράφουν, «Ἐύρισκομεν ἀντὶ προθυμίας εἰς πληρωμὴν προθυμίας εἰς ἀναβολὴν.» Ἡ ἀναβολὴ δὲν εἶνε ἄρησις βεβαιότατα· ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ πληρωμὴ ἔγκαιρος. Αἱ δαπάναι αἱ γνωσταὶ εἰς ὑμᾶς, φίλτατοι ἀναγνώσται, κατ' ἀνάγκην εἶνε ἐπιτακτικῶς ἐγκαιροῦσιν.

Ἄρα ἡ ἀναβολὴ ἐν τούτῳ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀρησίαν, καὶ μετὰ τὴν δυσφορίαν καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν ἐμποεῖ εἰς τοὺς

ἠναγκασμένους ἐγκαίρως νὰ καταβάλλωσι τὴν δαπάνην. Ἐδριστεύμεθα εἰς τὴν θλιβερὰν ἀνάγκην νὰ ἀποταθῶμεν εἰδικῶς πρὸς τοὺς ἐπὶ διατίαν λαμβάνοντας τὸ φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ ἀκόμη μὴ πληρώσαντας, ἢ, ὅπερ φρικωδέστερον, πρὸς τοὺς ἐπὶ πολὺ λαμβάνοντας καὶ διαγραφόμενους χωρὶς νὰ πληρώσωσιν· οὗτοι θὰ ἦσαν οἱ πρῶτοι αἴτιοι τῆς χαλαρώσεως τῆς ἱερᾶς ἐργασίας μας, ἐὰν δὲν εἴχομεν τοὺς συναισθηνομένους τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀναγνωστῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ συντήρησις τοῦ ἔργου, καὶ θὰ ὀφείλεται ἡ μέλλουσα αὐτοῦ πρόοδος. Ἐγὼ ἢ ἡ «Ἀναπλάσις» τοὺς θαυμαστάς της πολλούς, ἔχει τοὺς Χριστιανοὺς της τοὺς ἀληθεῖς. Ζῆ καὶ θὰ ζήσῃ καὶ θὰ προδεύσῃ καὶ θὰ μεγαλυνηθῇ χάρις εἰς τὰ γνήσια ταῦτα τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ φρονῶ, ὅτι πρέπει νὰ λεχθῆ ἡ ἀλήθεια πρὸς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι περιφρονητικῶς, δυνάμει νὰ εἶπω, προσηγήθησαν πρὸς τὴν ἱερὰν ὑπηρεσίαν, τὴν ὅποیان ἐδέχθησαν νὰ τοὺς προσφέρῃ ἢ ἡ «Ἀναπλάσις».

Δίδεις, ἀδελφέ, τὴν δεκάραν σου πρῶτον εἰς μίαν αἰανδήποτε ἐφημερίδα καὶ συγκοινωνεῖς μὲ τὴν ἐπίγειον κόσμον· διατ' ὅν δίδεις τὴν δεκάραν σου, ἵνα συγκοινωνήσῃ καὶ μὲ τὸ οὐράνιον πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀφ' οὗ εἰξεύρεις καλὰ, ὅτι ἄνευ τῆς ἀλληλοβοηθείας τῆς χριστιανικῆς οὐδὲν δύναται νὰ συντηρηθῆ καὶ νὰ προδεύσῃ πρὸς κοινὸν ὄφελος;

Περὶ ἔργου εἶνε, εἶνε κατὰ τι ἀνήκουστον· Νὰ σοῦ ἀρέσῃ νὰ ἀναγινώσκῃς τὴν «Ἀναπλάσιν», καὶ νὰ γινώσκῃς, ὅτι τὸ χαρτὶ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε τυπωμένη, ἀπαιτεῖ χρήματα, ἢ τυπωσις ἀπαιτεῖ χρήματα, τὸ δίπλωμα ἀπαιτεῖ χρήματα, ἢ ἀποστολὴ εἰς τὴν τράπεζάν σου ἐπάνω, κἀν εἰς τὰ ἔκτρα τοῦ κόσμου εὐρισκῆσαι, ἀπαιτεῖ χρήματα, νὰ εἰξεύρῃς ὅλα αὐτὰ καὶ ἀκόμη, ὅτι οἱ γράφοντες εἰς τὴν «Ἀναπλάσιν» καὶ κερύττοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς της ἐργάζονται δωρεάν, νὰ εἰξεύρῃς, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Συλλόγου τούτου εἶνε ἐθνομελετήσατον καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ διὰ τοιαῦτα ἔργα προσφέρονται χιλιάδες καὶ ἑκατομύρια, νὰ εἰξεύρῃς ὅλα αὐτὰ, καὶ ὅμως νὰ μὴ σπεύδῃς νὰ πληρώσῃς τὴν συνδρομὴν σου, καὶ νὰ ἀναγινώσκῃς καὶ νὰ λέγῃς:

«Πέρασε ἕσπερα ἀπὸ ἕνα ἢ δύο χρόνια νὰ πάρῃς ἐκεῖνα,

τά όποια εξοδύης τώρα» και ή συνείδησις νά σου επιτρέπη νά λέγης, καθώς τά πράγματα μαρτυροῦν, και τί βλέπεις, ἐάν δέν πληρώσω καθόλου, *καίπερ Ιαβάν !* » ὦ ! πιστεύσατέ με, ὅτι ἀπό χριστιανικῆς ἀπόψεως ἐξετάζων τό πρᾶγμα δέν τό ἐννοῶ! Ἄλλ' οὔτε και κακήν πρόθεσιν δύναμαι νά καταγορήσω. Ἄπαγε! Ἄδιαφορία ὅμως;... ἀνατιρητήτως.

Ἡ ἀδιαφορία εἰς πολλά πράγματα δυνατὸν νά ἔχη και τὰς δικαιολογίας της. Εἰς τοιοῦτον ὅμως ἱερὸν ἔργον ή ἀδιαφορία εἶνε ἀδικαιολόγητος, εἶνε ἀμαρτία. Παρακαλοῦμεν, εἰς τὴν συνείδησιν των ἀποτεινόμενοι, τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἀκιστεῦτου ἀναβολῆς ἢ τῆς ἀρνήσεως τῆς πληρωμῆς τῆς οφειλῆς των νά μὴ ἀποδειχθῶσι διὰ πάντοτε ἀδικούντες τὴν « Ἀναπλάσειν », διότι ή ἀδικία των εἶνε ἀδικία καθαρῶς πνευματικῆ, και ἐκ τούτου μεγίστη.

Νά μᾶς πληρώσωσιν, ὅ,τι μᾶς οφείλου, και ἐάν δέν θέλου τοῦ λοιποῦ νά συγκοινωνῶσι με τὴν αὔραν τοῦ οὐρανοῦ, ἤτις πνέει διὰ τῆς « Ἀναπλάσεως », ἐάν δέν θέλου νά συνδράμωσιν εἰς τό μέγα τοῦ Σουλλόγου ἔργον, ἄς ἐπιστρέψωσι τό φῶλλον, διὰ νά γνωρίζωμεν και ἡμεῖς τοῦ εὐρισκόμεθα.

Ἡ ἐπιθυμία μας κατὰ τὰς ἀρχὰς τὰς ἡθικὰς, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ὁ Σῦλλογος, εἶνε νά στῆλωμεν εἰς ὕλον τό « Ἔθνος μας *θαρεῖν* τό περιοδικὸν τοῦτο. Ἄλλὰ πῶς νά πράξωμεν τοῦτο, ἐφ' ὅς ἡμεῖς δέν ἔχομεν τὴν ὑλικὴν δύναμιν ἴσην πρὸς τὴν πνευματικὴν προθυμίαν, οὐ δὲ ἴσως ὁ ἀναγινώσκων ταῦτα δέν ἐπληρώσας ἀκόμη τὴν μικρὰν συνδρομὴν σου;

Πᾶς χρεώστης ἄς πληρώσῃ πᾶς πληρώσας ἄς προσελύσῃ και ἄλλον συνδρομητὴν πᾶς προσελύσας τινὰς, ἄς προσελύσῃ πλείονας· οὕτω δὲ τό φῶς και ή θερμότης τῆς χριστιανικῆς ἀναπλάσεως θά φωτίσῃ πλείονας ὀφθαλμοὺς και θά θερμάνῃ πλείονας καρδίας, και οὕτω θά συντελεθῇ προοδευτικῶς τῶν ψυχῶν και τοῦ Γένους ή πατριῆς και ή ἀνύψωσις.

Ὁ διευθύνων

Τριμῶ. Ἀναστασίου ἀρχιμ.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

Αἱ ἐν Ἀθήναις συντεχνίαι κινεῦνται ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Οἱ ἐν Πάτραις ἐπιτηδευματικαὶ ἐπίσης. Κατὰ πρωτοβουλίαν δὲ τοῦ ἐν Διγίῳ Τμήματος τῆς « Ἀναπλάσεως » οἱ αὐτόθι ἔμποροι, βιομηχανοὶ, κτηματῆται και πάντες οἱ προϊστάμενοι εἰς τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα και οἱ ὑπάλληλοι πάντες προστίθενται εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Ἀναφοραὶ ἀπευθίνονται πρὸς τὸν Βασιλέα, πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, πρὸς τὴν Βουλὴν, ζητοῦσαι τὴν νομοθετικὴν καθιέρωσιν τῆς Κυριακῆς ἀργίας και τὴν ἴδρυσιν σχολείων Κυριακῶν.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἀνάγκη νά γενικευθῇ. Ὁ Πύργος, ὁ λαμπρὸς Πύργος, ὁ εὐελπίς Πύργος, ὁ βῆξικέλευθος Πύργος, ἐπὶ ποδῶς εἶνε και αὐτός. Καὶ ή Τρίπολις και ή Σπάρτη εἵτοιμοι εἰς τό νά συμβοηθήσων ἴστανται. Καὶ εἰς τὴν ἑμιλλαν αὐτὴν τὴν εὐγενῆ, τὴν ἱερὰν, τὴν χριστιανικὴν, τὴν ἐκπολιτιστικὴν, τὴν ἐξανθρωπιστικὴν, δέν ἀμφιβάλλομεν ὅτι και πολλαὶ ἄλλαι θά παρακολουθήσων πόλεις, με ἐνδιαφέρον, με

ζῆλον, με ἐνθουσιασμόν, με ἀπόφασιν στερεάν. Ὑπάρχει χριστιανικὸς βίος παρ' ἡμῶν; Ὁχι. Πηγαίνετε εἰς τοὺς ναοὺς εἰσαδήποτε πόλεις τὴν Κυριακὴν. Πόσους θά ἴδῃτε ἐκκλησιαζομένους; Μετρήσατε τὰ δάκτυλά σας. Εἶνε πολὺ ἐν θεῷ εὐρηγε τὸ δέκατον τῆς πόλεως, ἐκ τοῦ ὅποιου πάλιν τὸ ἥμιον ἐξέρχεται μὲν ἀρχίσει τὸ χειρουργικόν. Τὰ ἄλλα ἐννεα δὲ κατα τοῦ; Εἰς τὴν ἀγορὰν· εἰς τοὺς δρόμους· εἰς τὰ καφενεῖα· εἰς τὰ καπηλεῖα· εἰς τὰ καταστήματα των· εἰς τὴν ζυγαριὰν των· εἰς τὸν πῆχυν των· εἰς τὴν ψαλίδα των. Ἐβδωμάδες περνοῦν· και μήνες· και ἔτη· και οὐδὲν ἄλλο ὁ βίος των. Πῶς δὲ ζοῦν; Πῶς ἔχουσιν Ἄλειτουργοί. Διότι δέν εἶνε λαειτουργοὶ ὁ ἐμπαιγιῶς, τὸν ὅποιον κάμνομεν μεταβαίνοντες τὸ Πάσχα εἰς τὸν ναόν, ὡς μέλη τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τάχα και αὐτοί.

Και ἐν ὑπάγειναι και τὸ Πάσχα. Εἶνε ὑπάλληλοι, ὑπηρετῆται, βεηθοί, οἵτινες οὐδὲ τοῦτο ἀκόμη ἀξιοῦνται. Δέν ἠμποροῦν νά λησμονήσω, και δέν θά λησμονήσω ποτὲ, σεμνὸν και εὐσεβῆ ὑπάλληλον κορυφαίου Ἀθηναίου, ὅστις, μὲντοι συγκρατῶν τὰ δάκρυά του, μὲ ἐγνώριζεν ὅτι πέντε χρόνια ἔχει νά πατήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

- Διατί;
- Δέν ἀφίνει ὁ προϊστάμενος.
- Μὴ καθόλου δέν πηγαίνεις; Οὔτε τὸ Χριστούγεννα;
- Οὔτε.
- Οὔτε τὸ Πάσχα;
- Ἄ! Οὔτε και εἰς αὐτό.
- Καὶ αὐτὸ γίνεται εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἐργασίας σας;
- Εἰς ὅλα σχεδόν!

Δέν ἠδυνήθην νά μὴ οἰκτίρω τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιὰ. Ἄλλ' ὅταν περισσότερον τὸ κράτος ἐκείνο, εἰς τὸ ὅποιον ἀμάρχει τοιαύτη σκληριὰ, και ἐταλάνισα τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὅποιας τὰ πρόβατα ἀπολαμβάνουσι τοιαύτην προστασίαν.

Ἄλλ' ὅστις ἐν Ἀθήναις μὲν δέν δύναται νά ἐκτιμῆσθῃ δλον τὸ κακόν, τὸ ὅποιον διαπράττεται ἐκ τῆς καταπατήσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Καρίνθου, τοῦ Ἀγίου, τοῦ Πύργου—αὐτὰς εἶδον, ἄλλὰ και παντοῦ αὕτω γίνεται,—εἰς αὐτὰς ἠσθάνθην νά ὀρθώνονται αἱ τριγες μου ἐξ ἱερῶς ἀγανακτήσεως και κατεῖδον ἐξηγουμένην ὄλην τὴν ἀσέβειαν και τὴν διαφθορὰν, ἣτις λυμάνεται τοὺς χωρικούς πληθυσμοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Οὔτε θρησκεία ὑπάρχει δι' αὐτοὺς, οὔτε οἰκογένεια. Τὰς καθημερινὰς εἰς τὸ χωράφι και εἰς τὸ ἀμπέλι. Τὰς δὲ Κυριακὰς; Ἀκόμη καλὰ δέν ἔχει φέξῃ και εὐρίσκονται εἰς τὰς πόλεις.

- Τί ἐλθόντες νά κάμουν;
- Νά πωλήσων,
- Τί ἕτερον;
- Νά ἀγοράσων.
- Ἴνα τί;
- Ἴνα ἐπιστρέψω εἰς τὰ χωριά των μεθυμένοι.
- Τὸ δὲ ἐξαγόμενον;
- Ὁ Ἑλλῆν χωρικός καταπνὸν εἰς κτήνος, ἵνα τελειοποιηθῇ εἰς τέρας.

Πολλοὶ δικηγόροι και πολλοὶ ἄλλοι και καταγγέλλουν πολλοῦ τὴν ὀρμὴν τῶν χωρικῶν πρὸς τοὺς διαπληκτισμοὺς, πρὸς τὰ μαχαίρισμα, πρὸς τὰς ψευδομαρτυρίας, πρὸς τὰς ψευδοδικίας.

Ἐγὼ, ἀπὸ εἶδον τοὺς κατὰ Κυριακὰς ἀπὸ ὄρθρου βαθεῖας συναγελασμοὺς των εἰς τὰς ἀγορὰς των πόλεων και τοὺς ἔβρον ἀνευ Ἐκκλησίας, ἄρα ἀνευ θρησκείας και ἀνευ Θεοῦ, ἐγὼ δέν ἀπορῶ με τίποτε· μόνον ἀπορῶ πῶς δέν εἶνε πολὺ χειρότεροι ἀφ' ὅ,τι ἔχουν κατακτετήσῃ.

Και ἐν δέν εἶνε σήμερον, θά γίνουσι ἀπεύκτως αὔριον. Ἄλειτουργοί τῆς αὐτοὶ εἰς τὰ χωριά των· ἀλειτουργοί τῆς αὐτοὶ εἰς τὰς πόλεις μας.

Οἱ ἐργαζόμενοι οὔτε μίαν ὥραν κατὰ τὴν Κυριακὴν ἀφιερώνοντες εἰς θρησκευτικὸν τι ἀνάγνωσμα· αἱ μὲν ἐργαζόμενοι, θαμῶνος τῶν καπηλείων, τῶν μαστιχοπωλείων, τῶν οὐζπωλείων.

Ἐπὶ τοιοῦτους ὄρους βίου ποῖον Χριστιανισμόν περιμένετε; ποῖαν μόρφωσιν; και ποῖον πολιτισμόν;

Τὸ ζήτημα εἶνε πρώτης τάξεως ζήτημα, ἄξιον νά ἐρευνηθῇ τὴν προσοχὴν, με τὴν ἀληθῆ προσοχὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἄξιον νά ἐπιβληθῇ εἰς τὴν μέριμναν, με τὴν εὐλαρικὴν μέριμναν τῆς πολιτείας, ἄξιον μόνον αὐτὸ νά κατασταθῇ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοιοῦτο, ὥστε νά τεθῇ εἰς τὴν γαμψὴν των μεγάλων πολιτικῶν ζητημάτων, καταδικαζομένης ἀμελιτικῶς πάσης Κυβερνήσεως και πάσης Βουλῆς, ἣτις θά ἠδυνατοίε ή θά ἐπολέμει τὴν Κυριακὴν ἀργίαν· και διὰ τοῦτο ἀπὸ των στηλῶν τῆς « Ἀναπλάσεως », θέλομεν τὸ πραγματευθῆ εὐρύτατα, καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀπόψεις.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ὀμιλῶν ἐναγχοῦς ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ κρατοῦ και μεγάλου κράτους τῆς Ἀγγλίας Σωλοουρὸς εἶπε τοὺς ἐξῆς βαρυσημάτους λόγους «Τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου δύνανται νά διακριθῶσιν εἰς ζῶντα και θνήσκοντα.—Ἐκ των θνησκουσῶν κοινωτιῶν αἱ πλείους εἶνε μὴ χριστιανικαί· μετὰ λύπης μου ἔμεις λέγομεν ὅτι ὑπάρχουσι χριστιανικὰ κράτη, ἀν ή παρακμὴ και ἀποσύνθεσις αὐξάνει ἀκατασχέτως.—Παρ' αὐτοὺς ή κακοδιοίκησις ἀντὶ νά ιαθῇ ἐπιδεινούται, ή ἐπίσημος κοινωτία, ή διοικήσις, εἶνε μᾶζα διαφθορᾶς.» Καὶ ἀληθῶς ή ἀμερόληπτος ἱστορία μεγάλη τῆ φωνῆ μαρτυρεῖ ὅτι τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, εἴτε χριστιανικὰ εἴτε μὴ, εἰς ἃ ή ἐξαχρείωσις και ή διαφθορὰ εἰσέδουσε μέχρις ὀστέων και μυελῶν, βεβήλουν ἀκατασχέτως εἰς τὴν παρακμὴν, τὴν ἀποσύνθεσιν, τὸν θάνατον. Ἰδαίαι ὑλιστικαὶ και ἀντιθρησκευτικαὶ διαδιδόμεναι μετὰ πάσης εἰς τὰς κοινωτίας και τὰ ἔθνη φέρουσι τὸ μικρόν της ἀποσυνθέσεως, και θάττον ή βράδιον ἀποθνήσκουσι και ἐκλείπουν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας. Καὶ καθώς τὸ ἔθνος διὰ τῆς ἀμαρτίας και ἀπιστίας ἀποθάλναι πνευματικῶς νεκρόν, οὕτω και αἱ κοινωτίαι και τὰ ἔθνη. Ἡ ἀληθὴς ζωὴ και ὁ πολιτισμὸς ὑπάρχει εἰς τὰ ἔθνη ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὀπακοῦσιν εἰς τὸν ὅμιον τοῦ Θεοῦ και

ζῶσιν ἐν αὐτῷ· και ἐνθα ἀνέτειλε τὸ μαρμαίρον φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, ἔπερ διέλυσε τὰ πυκνὰ και μελανὰ νέφη τῆς ἀμαρτίας και ἀθείας, ἐκεῖ ὑπάρχει ή ζωὴ, ή ἀνάπτυξις των τεχνῶν και των ἐπιστημῶν και ή ἀνευ φανατισμοῦ αὐταπάρνησις και ἐνθουσιασμὸς ὑπὲρ τῆς πατριδος, ἣτις εἶνε «και πατὴρς και μητὴρς και των ἄλλων προγόνων ἀπάντων ἀγαπᾶρον και τιμῶντον.» Διότι τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκει τὴν τάξιν, τὴν φιλονομίαν, τὴν ἐργασίαν, τὸν σεβασμόν και τὰς ἀρχὰς, και ἐμπνέει τὰ εὐγενῆ και ὑψηλὰ αἰσθήματα και φρονήματα. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπεν· « Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς και ή ζωὴ, » και ή ἱστορία ἐν τῇ ἀνελλίξει αὐτῆς ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν των λόγων τούτων. Ὁ κόσμος ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ και πνευματικῇ νεκρότητι εὐρισκόμενος ἔλαθε ζῶν και ἀνίστη διὰ τοῦ Θεανθρώπου ἡμῶν Σωτῆρος και τῆς ἀπολύτου αὐτοῦ διδασκαλίας, και οὐ μόνον αἱ μεγάλαι ἀρχαὶ τῆς ἰσότητος, τῆς ἀδελφότητος και ἐλευθερίας ἐκηρύχθησαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ και ἀνέλαμψε νόος ἠθικός βίος και νέα ἠθικὴ ζωὴ, ἣτις ἐξέπληξε τοὺς ἔχθρους τοῦ Χριστιανισμοῦ και μετὰ μακρὰν και παγχάλεπον, ὡς εἶπεν, τῆξιν και ἀποζήσανσιν ζωτικῆς ἰαμῆδος και μετὰ μέγαν και πολυδύναμον μαρμασμόν πνευματικῆς ἀτροφίας ἐπιφανείσα ή θεία και ζωογόνος διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος ὡς μέγα ὀπατόρητον νέφος ἔλυσε τὴν ὀδύνην τῆς εἰρήναι και λιμῶ ἐπιχομένης και φθινούσης ἀνθρωπότητος, και ἀνεβλάστησαν ἐν τῷ τῶς αὐχμῶντι ἐδάφει τῆς ἀνθρωπότητος οἱ γλυκαὶ και νεκταρώδεις καρποὶ τῆς Εὐαγγελικῆς ἀρετῆς και ζωῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς δέν ἀποβλέπει μόνον διὰ τὸν αἰώνιον κόσμον και τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ χριστιανοῦ ἐν τῷ μέλλοντι βίῳ, ἀλλὰ και διὰ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ ἐν τῷ παρόντι βίῳ « Ἡ εὐσέβεια, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πρὸς πάντα ἐστὶν ὀφέλιμος ζωῆς ἔχουσα ἐπαγγελίαν τῆς νῦν και τῆς μελλούσης.» (Α' Τ.).

Και εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι και εἰς τινὰ Χριστιανικὰ κράτη ἐπεκράτησαν αἱ κακίαι τοῦ ἀρχαίου κόσμου και ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης και τῆς εἰρήνης, ἐγένοντο και γίνονται πολλαὶ ἐγκλήματα, ἀλλ' ὁ Χριστιανισμὸς ἔχει τὴν δύναμιν νά ἀνεγείρῃ τὰ ἔθνη και νά ἐμφυσῇ ζωὴν εἰς ταῦτα· και διὰ τοῦτο τὰ Χριστιανικὰ κράτη εἶνε μακροβιότερα των μὴ τοιοῦτων. α Ἡ Ἑλλὰς και ή Ρώμη, λέγει ὁ διάσημος πολιτικὸς Γουζώτος, ἔσχον ὀρατιαν και πλήρη ζωῆς νεότητα· ή εὐφροία και ή ἀνθρωπίνην ἀξίαν ἀνεπτύχθησαν μετὰ ὀδύης· ἀλλ' ή εὐτυχία των ὑπῆρξε βραχεῖα, αἱ δὲ δύο αὐταὶ λαμπραὶ κοινωτίαι δέν εἶρον εἰς τὰς ἰδέας των, τὰς παραδόσεις των, τὰ παραδείγματα των ἠθικὰς δυνάμεις ἱκανὰς ἵνα ἐκφύγωσι και ὑπερβῶσι τὰς ἀπειλάνσεις και τὴν διαφθορὰν τοῦ ὑλικῦ μεγαλείου και τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιτυχίας. Μεθ' ὅλα τὰ παθήματα, μεθ' ὅλα τὰ σπῆτη και τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὅποια συνετάραξαν τὴν μακρὰν της ὑπαρξίν, ή Χριστιανικὴ κοινωτία ὑπῆρξεν ἀπέριως ὑγιεστερα και ἰσχυροτέρα· ἀδιαικίτως εἰργάζετο ἀφ' ἑαυτῆς· πολλακίς ἀνεστράφη και κατεβλήθη, ἀλλ' ἀνεσθῆθη, ἀνέλαθε.»

Πολλοὶ νομίζουσι ὅτι εἰς τὰ προωρισμένα διὰ θάνατον ἔθνη δέν ὑπάρχουσι φάρμακα και μοιραίως τείνουσι εἰς αὐ-

τὸν κατὰ τὸν ἱστορικὸν ὄρθον νόμον τῆς ἀμῆς καὶ παραμῆς, ἢ νομιζέσθαι ἄλλοι ὅτι τὰ μόνον δραστηκὰ φάρμακα εἶνε ἡ ἀλλοτρίη τοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν κειμένων νόμων καὶ ἡμῶς ἀπατῶνται· χωρὶς ν' ἀρνηθῶμεν παντάπασιν τὴν ἐπίδρασιν τῶν πολιτευμάτων καὶ τῶν νόμων, δεχόμεθα ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἢ τοιοῦτοι νόμοι ἥμισυ δύνανται νὰ ἐμφυσηθῶσι ζῶνι εἰς τὰ κράτη καὶ εἰς τὸ τελειότατον τῶν πολιτευμάτων, ἐὰν ἐπικρατῶσιν ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ διαφθορά· διότι ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἱστορία κηρύττει τὸδε: Nihil leges sine moribus. Νέμος τις ἀπλῶς, καίπερ φέρων τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ προσήκοντος, δὲν δύναται ἡμῶς νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ἂν δὲν ὑποβηθῶσιν τούτων καὶ τὰ κρατοῦντα ἦθῃ. Ἡ πολυνομία καὶ ἡ ἰδέα τῆς σωτηρίας ἐνὸς κράτους διὰ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων νόμων εἶνε ἀπίστευτος παραμῆς τῶν λαῶν, εἶνε εἰδὸς τῆς νόσου, ὡς λέγει καὶ ὁ Τάκιτος «Pessima publica, plurimae leges.» (Παρβ. Φιλοσ. τοῦ Δικαίου τοῦ Καζάκη, τόμ. 2 σελ. 109.) Δέον πρὸς τοὺς νόμους νὰ ἐμφυσηθῇ ἡθικὴ ζωὴ διὰ τοῦ Ἐθαγγελλοῦ καὶ τῆς πίστεως καὶ ν' ἀναπτυχθῶσιν αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τότε τὸ τέως θνησκον κράτος θ' ἀποθῆ ζῶν. Ἡ ἀδικία, ἡ ἀσέβεια καὶ ἡ ἄλλειψις ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ αὐταπαρνητικῆς ἐπιφέρεισιν τὸν θάνατον εἰς τὰ κράτη. Ἡ δικαιοσύνη ἐκ τούναντι, ἡ εὐσέβεια καὶ ἡθικὴ ζωογονοῦσι τὰ κράτη καὶ ὑψοῦσιν, ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία καὶ ἡ ἐπιστήμη, καὶ οἷ ἡ Ἁγία Γραφή λέγουσα βητικῶς καὶ καθαρώς: «Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνη, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλάς ἀμαρτιῶν.» Ὅσοι δὲ οἱ πολῖται εἶνε ἠθικώτεροι καὶ ἔχουσιν ἠθικὴν ζωὴν, τόσο μᾶλλον εὐημεροῦσι καὶ τὸ πολίτευμα γίνεται καλλίτερον. «Αἱ εἰς τὸ βέλτιον ἦθος βελτίονος αἰτίων πολιτείας,» (Πολιτ. Ζ. 1) εἶπεν ὁ φιλόσοφος καὶ πολιτειολόγος Ἀριστοτέλης. Διότι εἰς ἐκεῖνα τὰ κράτη, ἐν οἷς ἡ ἠθικὴ ζωὴ εἶνε ἡ ψυχὴ αὐτῶν, ὑπάρχει καὶ ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία, ἣτις ἐκτρέπεται ἀλλαγῶς εἰς αὐθιγροσύνην καὶ ἀναρχίαν. Τὰ θνησκοντα λοιπὸν ἔθνη εἶνε ταυτά, διότι ἐπέπεσον εἰς ταῦτα ὡς νέφος ἀκρίδων καὶ βροχῶν τὰ σμῆνη τῶν κεικῶν καὶ τῶν ἀντιθησκευτικῶν ἰδεῶν ἡ τοῦ τυρλοῦ ὀρθοκρευτικῶ φανατισμοῦ, ἅτινα συνέτριψαν καὶ συντρίβουσιν οἴκους, σείουσιν ἐκ θεμελίων κοινωνίας διὰς ἀνθρώπων, κἂν ἄλλως ὦσιν εὐνομούμεναι, καὶ τότε κατατρώγουσι τὰς κοινωνίας ἐκεῖνας, ὡς ὑπογείων κρατήρων φλόγες ἀναφυσώμεναι, πᾶσαι τῆς οἰκιακῆς καὶ πολιτικῆς ἀναρχίας αἱ μάστιγες. Τὰ ἔθνη δὲν σφίζονται διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ὀλιχοῦ μόνον πλοῦτου καὶ τῆς οἰκονομικῆς εὐεξίας· ἀλλὰ διὰ τῆς τάξεως, φιλονομίας, καὶ διὰ τῆς ἠθικῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁρθότατα δ' ὁ ἡμέτερος ἀδίδμος φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς Βράβλιας Ἀρμένης λέγει· πού· «Τι εἶνε χωρὶς πίστεως ἡ σοφωτέρα καὶ ἠθικώτερα πρᾶξις; ἐγκρισμὸς μᾶλλον ἢ ἥττον πεφωτισμένος. . . Ἀνεπαρκῆς διὰ τὸ παρὸν καὶ ἄγνωτος διὰ τὸ μέλλον· νοσώδης τῆς κοινωνίας κατάστασις, ἣτις ἀναρχίας ἐπιφέρει τὸν θάνατον καὶ τὴν διαφθοράν. Μόνη ἡ πίστις συναινεῖ καὶ ταυτίζει πρὸς ἓνα σκοπὸν τὰς καρδίας καὶ προσπάθειας τῶν ἀνθρώπων, μόνη ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν σπινθῆρα τῆς ἠθικῆς ζωῆς, ἐξ οὗ πᾶς ἔλλογος ὀργανισμὸς τῆς κοινωνίας ἐμφυσοῦται. Ἄμα· ἐκλείψῃ, ἀρχεται ἡ ἀποσύνθεσις, ἡ σφίξις

τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, ἐφ' οὗ ἔρπουσι τότε οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐντάφιοι σκώληκες ἐκ πτωμάτων τρεφόμενοι.» Καὶ ἀληθῶς τὰ κράτη θάπτονται καὶ ἐκλείπουσιν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς ἱστορίας ἐξ ἐσωτερικῶν μᾶλλον ἐξ ἑθῶν καὶ πολεμίων ἢ ἐξ ἐξωτερικῶν καὶ βαρβάρων ἐπιδρομῶν. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὅπερ διὰ τῆς ὑγιεῖς φιλοσοφίας ἐφότισε τὴν ἀνθρωπότητα, ἤμασεν, ἐδολοξάθη, ἔζη, ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἡ ἠθικὴ ζωὴ, ἣτις ἦν καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ τῶν ἔθνων, κατέπεσε δὲ πολιτικῶς πλῆρον ἢ ἡπαξ, ἀφοῦ ἐξέλειπον ἐκ τοῦ ἔθνους αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί, καὶ ἐλατρεῦετο τὸ ἐγὼ καὶ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον. Ὁ Κυνοισμὸς, ἡ Σκίσις, ἡ Ἀρνησις, ὁ Ἐπικουρισμὸς ἐμάρτυρον τὸ ἦθος καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Οἱ περὶ τὸν Ἀνίκηριν (Διογ. Λαέρ. Β, § 16) καὶ Θεόδωρον τὸν Κυρηναῖον, (αὐτόθ. § 98) ἀπρηνοῦντο πᾶσαν περὶ Θεοῦ, ἠθικῆς καὶ πατρίδος ἀρχῆς, οἱ δὲ Ἐπικούρειοι ἐδίδασκον ὅτι τὸ πᾶν εἶνε αἴθεσις καὶ σῶμα, δὲ δὲ ἀρχηγὸς τῶν Σκεπτικῶν Ἰμμων ἐδίδασκε τὰ ἀπάθεια τὰς διδασκαλίας. «Οὐδὲν ἔφασκον οὔτε καλὸν οὔτε δίκαιον καὶ ὀμῶς ἐπὶ πάντων μηδὲν εἶναι τῆ ἀληθείας νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν» (Διογ. Λαέρ. Θ. § 63.) Πλὴν ἀλλὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὡς φωνιζέ ἠνθρε καὶ ἀνέζησεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Καὶ νῦν ἄρα γε εἰς πολεμὶν τάξιν τῶν ὑπὸ τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀνδρὸς Σαλασουργῆ διαιρεθέντων ἔθνων κατατακτέον τὸ ἡμέτερον Ἑλληνικὸν Ἔθνος; εἰς τὰ ζῶντα ἢ τὰ θνησκοντα; Ὁ διάδοχος καθηγητῆς τῆς Στατιστικῆς ἐν Βιέννῃ ἔγραφε πρὸ τινος χρόνου ὅτι μετὰ παρέλευσιν 100 ἐτῶν τρεῖς φυλαὶ θὰ ἐπικρατήσουσιν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ, ἡ Σλαβικὴ καὶ ἡ Κιτρονικὴ καὶ κατὰ συνακολουσίαν τὰ λεγόμενα Λατινικὰ φύλα θὰ ἐκλείψωσι καὶ ταφῶσιν. Ἡμεῖς δὲν παραδεχόμεθα προφητείας ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων, ἀλλὰ δεχόμεθα ἀδυστάκτως τοὺς λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅτινες ἀπορροῦσιν ἀπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων, ἀδικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνη, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλάς ἀμαρτιῶν.»

Παύλος ἰ. Συναδινός
Ἱεροκήρυξ Ἀχαϊσθίδος

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Α'

Ἀληθινὴ ἀριστοκρατία καὶ εὐγένεια μία ὑπάρχει, ἡ διακρίνουσα καὶ στολιζούσα τὰ τέκνα τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, αὐτὴ δὲ δὲν ἀναγνωρίζει κανὲν προνόμιον εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἐκεῖνην, εἰς τοὺς ὁποίους κοσμικὴ μαρτρία καὶ ματαιοφροσύνη ἀποδίδει τίτλους, ὅτινες πολλακίς σκεπάζουσιν προστυχίαν καὶ σαπίλαν. Τί ἐστι χωρικοῦ τις εἶνε τέκνον; ἢ ναύτου; ἢ βοσκῆς; ἢ καὶ χαμᾶλη; Ἐὰν αὐτοὶ εἶνε τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, εἶνε καὶ πολὺ εὐγενέστεροι ἀπὸ ὄλους, οἱ ὅποιοι φηγουράρου ὡς ἀριστοκράται, ὅχι δικαίωμα προσωπικῆς ἀξίας, ἀλλὰ δικαίωμα τάξεως κοινωνικῆς· καὶ ἐὰν δὲ ὁ ναύτης, ὁ βοσκὸς, ὁ χαμᾶλης, χυδαῖοι κατὰ τὸ ἦθος εἶνε, ἀλλὰ τὰ τέκνα τῶν, ἐὰν ὡς χριστιανοὶ ἄξια τέκνα ἔγιναν τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς, λαμβάνουσιν εὐγένειαν ὑπέρ-

χρον, ἐμπρὸς εἰς τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν εἶνε καὶ αὐτὴ ἡ λάμψις τῶν βασιλικῶν γόνων. Διότι ἡ ἀξία μας δὲν κρίνεται ἐκ τῆς οἰκογενείας, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκομεν ὡς ἐκ τῶν ἐπιγῆς γονέων μας, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς θέσεως τὴν ὅποιαν κατέχουσιν εἰς τὴν μεγάλην πνευματικὴν οἰκογένειαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ἀνήκομεν εἰς αὐτήν; Τότε πατέρα ἔχομεν τὸν Βασιλεῖα τῶν βασιλείων, τὸν Κύριον τῶν κυρίων, καὶ μέτοχοι τῆς δόξης του καὶ κοινωνοὶ τῆς βασιλείας του, εἴμεθα ἀπειροὶ ἀνώτεροι ἀπὸ ὄλους ὄμοῦ τοὺς κατὰ κόσμον μεγάλους, ἔστω καὶ εἰς βασιλικούς θν λαμπροὺς θρόνους· καὶ ἐξουσιασταὶ δὲ τοῦ κόσμου ὄλου ἂν εἴμεθα, ὅταν ὁμοῦ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀναγνωρίζῃ ὡς τέκνα του καὶ δὲν μᾶς διδῇ θέσιν εἰς τὸ βασιλεῖον αὐτοῦ, τίποτε δὲν μᾶς ὠφελεῖν αἱ πρόσκαιροι τιμαί, διὰ τὰς ὅποιας ἐγκυαυόμεθα, καὶ νὰ παραδοθῶμεν μέλλομεν εἰς αἰώνιον ἀτιμίαν.

Φιλοδοξίαν λοιπὸν ἔχει τις; Μεγαλεῖα ὀρέγεται; Δόξαν ἐπιθυμεῖ; Ἄς τὰ ζητήσῃ ἐκεῖ ὅπου προθύμως δίδονται καὶ εἰς τὸν καθῆνα παραχωροῦνται, καὶ ἀληθινὰ εὐρίσκονται. Ἄς μὴ θελήσῃ πλοῦτη, ὑπεροχὴν γραμμάτων, θέσεων, τίτλων, πράγματα, τὰ ὅποια εἰς ὀλίγους ὑπάρχουσιν, καὶ τίποτε δὲν προσθέτουν τὸ πρᾶγμα τιμητικόν· ἀλλ' ἄς ἐννοήσῃ πᾶσαν μοναδικὴν καὶ ἀσυγκρίτως ὑπέρουον ἄξίαν ἐνέγει τὸ νὰ εἶνε τις γνήσιον τέκνον τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, τὸ ν' ἀποτελῇ μέλος τῆς μεγάλης πνευματικῆς οἰκογενείας του· καὶ ἄς προσπαθῆσῃ ὥστε τοῦ πατρὸς τούτου ὄχι μόνον νὰ λέγηται, ἀλλὰ

3 ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ 3

Ὁμιλία Β'.
Εἰς τὴν Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν.

Διὰ τοῦτο λέγει, ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀπόκριμα τοῦ θανάτου ἐσχημασεν, ὅχι ἐν τῇ περὶ· Καὶ τίνας ἕνεκα παρεχόμεσιν ὁ Θεὸς νὰ ἐλθῇ τόσο κίνδυνος, ὥστε νὰ φθάσωμεν εἰς ἀπώγωνισιν καὶ ἀπελπίσιαν; ἢ «Ἴνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ.» Ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Παῦλος, ὅχι ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε τοιαύτην διάθεσιν, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ θέλων νὰ μορφώσῃ τοὺς ἄλλους, συνάμα δὲ καὶ μετριοφροσύνων· διότι καὶ παρακάτω λέγει, «Ἐδόθη μοι σκέλοψ τῆ σαρκί», ὀνομάζων οὕτω τοὺς πειρασμούς, αἵνα μὴ ὑπερηφανώμαι.» Ἄν καὶ ὁ Θεὸς λέγει ὅτι δὲν παρεχώρησε διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δι' ἄλλην αἰτίαν. Ποῖαν; Διὰ νὰ λάμψῃ ἡ δύναμις του περισσότερον. «Ἀρχεῖ σοι, λέγει, ἡ χάρις μου ἢ γὰρ ὀδύνη μὲν ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται.» Ἄλλὰ, καθὼς ἔλεγα, πουθενὰ ὁ Παῦλος δὲν παραιτᾷ τὸ ἔθνος ἦθος του, συναριθμῶν τὸν ἑαυτὸν του μετὰ τοὺς πολὺ ὑποδεεστέρους, καὶ μ' ἐκείνους ὅπου χρειάζονται μεγάλην παιδαγωγίαν καὶ διόρθωσιν. Διότι ἐὰν καὶ τοὺς τυχόντας, πρῶτος καὶ δεύτερος πειρασμὸς ἔμα ἐπέλθῃ εἶνε ἱκανὸς διὰ νὰ τοὺς σωφρονίσῃ· πῶς ἐκεῖνος, ὅστις περισσώτερον ἀπὸ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τὴν ταπεινοφροσύνην ἐξήσκησεν εἰς ἔθνη τὴν ζωὴν του, καὶ τόσα ἔπαθεν ὅσα κανεῖς ἄλλος ἄνθρωπος, ὑστερον ἀπὸ τόσα ἔτη καὶ ἀπὸ φιλοσοφίαν ὅπου ἦτον ἀνταξία τῶν οὐρανῶν, εἶχεν

καὶ νὰ εἶνε τέκνον τετιμημένον καὶ ἐνδοξόν, διὰ τῆς ἐκτελέσεως ὄλων τῶν καθηκόντων, τὰ ὅποια ἐνεργούμενα ἀποτελοῦν ἅμα τὰ γνωρίσματα καὶ τοὺς τίτλους τῶν ἀληθινῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Βασιλεὺς τις εἶνε; Τιμὴν του ἄς ἔχῃ τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ θεωρηθῇ τοιοῦτο τέκνον. Ζητήσιος δὲ τις εἶνε; Κανένα ἄς μὴ ζητήσῃ καὶ καταφρονημένον ἄς μὴ νομιζῇ τὸν ἑαυτὸν του. Διότι ἀφοῦ εἰς τὴν καλὴν πρᾶξιν του στίκει τὸ νὰ γείνη τοῦ Θεοῦ τέκνον καὶ κληρονόμος τῆς βασιλείας του, κανεῖς ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ κραταιοὺς τοῦ κόσμου δὲν εἶνε καλῆτερός του, καὶ τίποτε ἀνώτερον δὲν ἔχει νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Ἄλλ' εἶνε τέκνον τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς; Κατ' ἀνάγκην εἶνε καὶ ἀδελφὸς ὄλων τῶν ἄλλων τέκνων του, καὶ τὸ νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο καὶ νὰ δεχθῇ καὶ νὰ φυλάξῃ τὰ καθήκοντα τῆς χριστιανικῆς ἀδελφότητος εἶνε ἀπαραίτητον καὶ εἰς τὸ νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸ νὰ παραμείνῃ τέκνον τοῦ Θεοῦ. Ἡ χριστιανικὴ ἀδελφότης εἶνε ἀναγκαῖα λογικὴ καὶ ἠθικὴ συνέπεια τῆς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πνευματικῆς υἰοθεσίας. Κανεῖς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἴπῃ «Ἐγὼ δέχομαι καὶ θέλω νὰ εἶμαι τέκνον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀρνούμαι νὰ εἶμαι ἀδελφὸς ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὡς πατέρα ἐπίσης τὸν ἐπικαλοῦνται, καὶ τοὺς ὁποίους ὡς τέκνα του θεωρεῖ αὐτός.» Τὸ νὰ δεχθῶμεν τὸ ἔν, τὸ ὅποιον φρονούμεν ὅτι μᾶς συμφέρει, καὶ ν' ἀπορρίψωμεν τὸ ἄλλο, τὸ ὅποιον τὰ πάθη καὶ τὸν ἐγωισμὸν μας ἐνοχλεῖ, δὲν κείται εἰς τὴν ἰδικὴν μας ἐξουσίαν. Καὶ τὰ δύο ἀδιασπᾶ-

ἀνάγκην ἀπὸ ταύτην τὴν νοουθεσίαν; Ὅθεν εἶνε φανερόν ὅτι καὶ μετριοφροσύνων ἐδῶ, καὶ θέλων νὰ διδάξῃ τὴν ταπεινοφροσύνην εἰς τοὺς μεγαλοφροσύντας καὶ ὑπερφανεωμένους, λέγει, νὰ μὴν ἔχωμεν πεποιθήσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν.

Καὶ βλέπει πῶς καὶ μετὰ τοῦτον τὸν τρόπον τοὺς περιποιεῖται. Οἱ μὲν πειρασμοί, λέγει, διὰ σὰς ἐσχημασθῆναι νὰ μᾶς ἐπιβλοῦν· τόσο ὁ Θεὸς σὰς ἐκτιμᾷ. Ἡ δὲ ὑπερβολὴ τῶν πειρασμῶν μᾶς ἔλθον ὁ ἡμᾶς, διὰ νὰ μεγαλοφροσύνωμεν. «Ἴνα μὴ πεποιθότες ὦμεν ἐφ' ἑαυτοῖς ἀλλ' ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ ἐγγείροντι τοὺς νεκρούς.» Πάλιν ἐνθυμίζει τὸν λόγον τὸν περὶ τῆς ἀναστάσεως, περὶ τοῦ ὅποιου τόσα εἶπεν εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν, βεβαιῶνων αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὰ παρόντα· διὰ τοῦτο ἐπέφερον, «Ὅς ἐκ τηλικούτων θανάτων ἐρρύσατο ἡμᾶς.» Δὲν εἶπεν, ἐκ τσοῦτων κινδύνων, θέλων νὰ δεῖξῃ πῶς ἀνυπόφοροι ἦσαν οἱ πειρασμοί, καὶ συνάμα θέλων νὰ ἐπικυρώσῃ ἐκεῖνον τὸν λόγον, τὸν περὶ τῆς ἀναστάσεως. Ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις εἶνε πρᾶγμα ὅπου μέλλει νὰ γείνη, δεῖχνη ὅτι τοῦτο καθημερινῶς γίνεται. Ὅταν δηλαδὴ ἄνθρωπον τὸν ὅποιον ἀπήλπισαν, καὶ ὅστις ἐφθασε σιμὰ εἰς αὐτὰς τὰς πύλας τοῦ ἔθου, ἀνασῶρ ὁ Θεός, τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἀνάστασιν ἀποδεικνύει, ἀποσπῶν ἀπ' αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ θανάτου ἐκεῖνον ὅπου ἔπεσε. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ πολλοὶ ἔχουν συνήθειαν, δι' ἐκεῖνους ὅπου εἶχαν ἀπελπίσει οἱ ἱερεῖς, ἔπειτα αἴφνης συνῆλθον ἀπὸ δεινῆν ἀρρωστίαν ἢ ἀπὸ πειρασμοῦ ἀφροσύνης, νὰ λέγουν· νεκρανάστασις εἶνε αὐτὸ ὅπου βλεπόμεν.

(ἀκολουθεῖ)

σως είνε ήρωμένα, και ήμω, άδωκίρτω, επιβάλλονται εις την έκλογήν μαε. Τά τέκνα του Θεού χρωστούν ν' άποτελούν μίαν οίκουγένειαν: διά νά γείνην δε τούτο, ανάγκη νά καλλιεργήσουν άδελφικάς μεταξύ των σχέσεις.

Αί χωριστά, εν των φυσικών γονείων οίκουγένεια, εις τούς ανθρώπους του κόσμου, οι όποιοι δε είνε τέκνα του Θεού, φέρουν αντίθετον συμπεριφέροντων και γεννούν συγκρούσεις και άδύκιας, θλίψεις και καταστροφάς. Η καθεμία ζητεί τού συμπεριφέρον της έστω και με βλάβην και ζημίαν της άλλης, και τά άφωνα περισσεύματα της μίως προέρχονται από την άσπαρήν των ύπερημέτων της έτέρας. Ο γείτων κανέν ενδιαιρέρον έχει διά την κατάστασιν του γείτονός του. Τι άν εύτος πεινρή; Τι γυμνός εν είνε; Τι άν προς ασθένειαν άγωνίζηται; Τι άν προς θάνατον παλαίη; Τι άν εις στεναγμούς και θλίψεις και στενοχωρίας περιεχόλητος ή ζώη του; Αυτό είνε ιδιική του ύπόθεσις, άναξία νά ταραχθή την ήσυχίαν, τούς γέλωτας, την εδθυμίαν των άλλων. Κάθε οίκουγένεια διά τόν έκυτόν της, και μόνον διά τόν έκυτόν της, ιδού τή κτηνώδες όργανα της κοσμικής σοφίας, την όποιαν εν ρωτίζει, εν άριάζει και εν εξαγνίζει ή χάρις του Θεού.

Μεγ. Γαλανός.

ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Πόσον τού κρατούν εν Ελλάδι πολιτεύμα; Εάν τις άπειθώνη ταιούτην έρώτησιν, θέλει εύχεσθός λάθει ως άπάντησιν, από Συνταγματικόν σόν τή άκράτη έλευθερία. » Και άληθώς κατά τύπους και επίπολήν ούτω φαίνεται έχον τού εν Ελλάδι πολιτεύμα, διότι έχει βασιλεία συνταγματικόν, μίαν και μόνην Βουλήν, και ούδέν πλέον. Ο λαός διά των έκλογικών του άπορήσεων αναδείκνυσαι τούς έκυτου αντιπροσώπους και δι' αυτών στηρίζει, ύποστηρίζει ή καταρρίπτει και ύποσκελίζει πάσαν Κυβέρνησιν σόν μόνη τή εξαίρεσει ότι σχολάζοντος του Κοινοβουλίου δύναται νά υπάρχη και Κυβέρνησις Βασιλική, μη άπορρέουσα από της άντιπροσωπείας του Έθνους, άλλ' άπ' αυτού του Άνακτος.

Άλλά βαθύτερον εξεταζομένων των εν Ελλάδι, βλέπομεν όλοις αντίθετα εξαχόμενα. Οτι δηλαδή την Έλληνικήν κοινωνίαν διέπει άκρα μόν άθροστομία, ήν όνομάσατε και υπερβάλλουσαν έλευθερίαν, άκρα δε άριστοκρατία ή και δεσποτισμός. Τούτο δυνάμεθα ν' ακριβώσωμεν εν πολλοίς μόν και άλλοι, μέλιστα δε εν επισκοπώμεν τά διάφορα έπίσημα Γραφεία σόν μόνον της Πρωτεύουσας, άλλα και των έπαρχιών. Εκεί βεβαίως θέλομεν εύρει τούς εκπλήλους άνωτέρους και κατωτέρους. Άλλά τί έστιν υπάλληλος; Αύτή ή λέξις όηλοι τούτο: ο ύπό άλλον ταχθείς έμμισθος υπηρέτης. Έπειδή δε τού έθμόσιον στηρίζεται και ζή κυρίως εν των υπό των πολιτών καταβαλλομένων φόρων, οι δε όημοίσι υπάλληλοι ως υπηρετούντες τή πολιτείμ μισθοδοτούνται εν του όημοσίον ταμείου, έπεται ότι οι υπάλληλοι είνε άκριθώς οι δοδολοι των πολιτών.

Και όμως τίς των υπαλλήλων του Κράτους άναγνωρίζει την ταιούτην ιδιότητα; Άληθώς όλίγοισιν υπάρχουσι τόσο λαπτοί και τόσο άβροί και εύγενείς περί την συμπεριφέρειν ώστε νά καθυποχρεώσι τούς προσερχομένους πολιτας και έξυπηρετώσιν εύχαρίστως αυτοίς. Η σκαιότης, ή κατήρεια, τού συνωφρομένου του προσώπου μαρτυρούσιν ότι άλλα λόγια θέλει ο υπάλληλος ούτος, άλλως είνε έτοιμος νά περιλώση τόν φορολογούμενον πολίτην ή τόν όμώδουλον υπάλληλον διά των ήμισια μετρίων φράσεων. Άν μέλιστα ο υπάλληλος ούτος είνε ταμιακός, τότε λησμονήσιν ότι κενόσκατοι εν συνταγματικώ ύπερλευθεριάζοντι κρατεί. Ουτός μένει, ως εν κλωθρή, περικεκλιγιδωμένος, και μόνον μίαν όπήν άρνει, ώσει έόχγετο δι' αυτης την τροφήν! Ένεκα δε τού ύπερβολικού τούτου περιορισμού φυσική τήν λόγω ο συνωστισμός των δικαιούγων είνε τοιοούτος, ώστε άπαιτείται νά παρισταται φρουρά προς τήρησιν της τάξεως. Έκτός τούτου όλόκληρος ή ήμέρα εν είνε ώρισμένη εις πληρωμάς, άλλ' ώραι δύο ή δύο και ήμισια καθόσον και μόν όρίζεται εν τινι ταμιακώ χάρτου πρό της θύρας του ταμείου ότι αι πληρωμαί γίνονται από της 9 1)2—12 π.μ. ώρας, άλλα τού Τ.μ. μείον άνοίγει την 9 1)2 ή και την 10ην. Και ούτω δικαιωνίζεται ο συνωστισμός, άχρις σόν πληρωθώσι πάντες.

Έπί ταιούτου άντικειμένου εν μόνον θέλομεν έρωτήσαι: Διατί εν καιρώ της Άγγλικής προστασίας εν Έπτανήρω αι θύραι των Ταμείων όλων ήσαν ένακαπτακίμεναι και αι κηρύκιδες όλως άγνωστοί; Ημείς ούδένα άλλον εύρίσκωμεν λόγον του δια κηρύκιδων περιορισμού ή φθόνον έπιθέσεως και εισβολής. Άλλ' επιτρέπεται ταιούτη προϋπόθεσις νά προβάλληται εν εύνομωμένω και έλευθερώ κρατεί; Κιότι σόν δε ταιούτου φαινομένου δυνάμεθα νά είπωμεν ότι έχομεν συνταγματικην πολιτείαν εις δημοκρατικην άποκλίνουσαν; Οχι βίβαια.

Άλλά πού έγκυεται ή τόσο δυσκολία εις τού νά νοήσισι καλώς οι υπάλληλοι την θέσιν των και νά γίνονται προσκινέστεροι τούς πώσι; Νομίζωμεν ότι τούτο εξήρηται εν των κατά καιρούς Κυβερνήσεων, διότι άφινον άκτιμωρήτας τάς ταιούτας των υπαλλήλων θρασύτητας και δέν ενόλαζον αυτάς προς σωφρονισμόν είτε διά τόν ένα λόγον, είτε διά τόν άλλον. Νυν όμως μετά την έθνικήν συμφορέν κατόπιν του άδοξοτάτου έκείνου πολέμου, προκειμένου περί άναζυμώσεως του άτυχούς Έθνούς, επιβάλλεται και ή επί τού χριστιανικώτερον μόρφωσις των υπαλλήλων, ύποχρεωμένων νά φέρωνται προς τούς πολιτας και προς πάντα όμώδουλον υπάλληλον εύγενώς, προσηνώς και προσηνώς. Τούτο και παρ' της παρούσης Κυβερνήσεως άπεκασχόμεθα, ιδία δε παρ' της μελλούσης νά σχηματισθή μετά την προσεχή έτυμωγήριαν του λαού. Έν δε της συγκροτηθησομένης Βουλής άναμένομεν νά ιδώμεν νόμους άναζυμωτικούς και άναμορφωτικούς συμφώνως προς τού πνεύμα της ήμετέρας Έκκλησίας και την φύσιν του Έλληνικού Έθνους.

Ζήσιμος Γ. Τυπάλδος
καθηγητής

ΠΟΙΚΙΛΑ

Η εκκένωσις της Θεσσαλίας σχεδόν συνετελεσθη. Την προσεχή Δευτέραν περατούται, παραδομένου και του Βόλου. Η διαρρύθμισις των συνόρων εγένετο ύπερ των Τούρων, παραδοθέντος και ενός κατοικουμένου χωριού της Κοουσουλιανής, ήτις και παραδόθη εις τού πρό υπό των κατόικων. Ουτοι δε συνοικίζονται νυν περί την μονήν Λιμπόβου. Έπιτροπή εξ έγκρίτων προσώπων ένταυθα συλλέγει έράνους ύπερ της άποικίας ταύτης.

Ο εν Φιλιππουπόλει ήμετέρας πρόξενος άνήγγειλεν εις τού Υπουργείον των Έξωτερικών, ότι εν Στενημαχώ της Ανατολικής Γρωμυλίας ή Βούλγαρια κατέλαβον την έλληνικήν μονήν της Άγίας Τριάδος, την όποιαν από πολλού κατέχουσι οι ήμετέροι. Η εν Φιλιππουπόλει έλληνική πρόξενική Αρχή έσπευσε νά διαμαρτυρηθή. Αέγεται ότι και ήξει ενίνοντο κατά την εισβολήν των Βουλγάρων, ούτινες εξακολουθούσι νά κατέχουσι τού έλληνικόν μοναστήριον παρ' πάσας τάς έντόνους διαμαρτυρίας. Η Κυβέρνησις διεμαρτυρήθη.

Μητροπολίτης Κρήτης εξέλεξε σχεδόν παμψηφεί υπό της Γεράς Συνόδου Κων/πόλεως ο επίσκοπος Λάμπρος και Σφακιών Σ. Εύμένιος Ξηροδάκης, τρώφιος της Θ. Σχολής Χάλκης, εν ή και ως καθηγητής έρ' Ικανόν έχρημάτισεν. Η εγκατάστασις του παρουσιάζει κωλύματά τινα ένεκα των άνωμαλιών της νήσου.

Αι άπονεμηθείσαι προς την Α. Υ. τόν Διάδοχον Κωνσταντίνον και την προκηψισσαν Σοφίαν εν Γερμανία τιμαί ήσαν έκτακτοι. Εις τού πράγμα άποδίδεται υπό των εισδών σπουδαία σημασία. Φρονούμεν ότι επιβάλλετο και υπό της στοιχειώδους συγγενικής στοργής αν έχι υπό της ξενίας μία έξαιρετική περιποίησις εις τή ύψηλά πρόσωπα. Διατρήσει νυν τού προκηψικόν ζεύγος πλησίον της σεπτής μητρός της Σοφίας εν Φρελίεσχωρφ, όπου διήλθε και την εορτήν του ο Διάδοχος. Αύριον Κυριακήν αναχωρούσιν εις Λονδίνον.

Εν Αδσπερζα λειτουργούσι λαϊκά σχολαί μεγάλας ύπηρεσίας προσφέρουσαι εις τόν λαόν και τού Κράτους. Η εν Βιέννη ταιούτη έχει συστήτη πλειστάς λαϊκάς βιβλιοθήκας, σχολιάς λαϊκών όμιλιών και ταιούτας εφίθων και ένηλίμων. Οι καθηγηταί του εκεί Πανεπιστημίου έχουσι την πρώτην θέσιν εν τή ταιούτη έράσει. Τού δε Κράτους άναγνωρίζον τάς ύπηρεσίας ταύτας του Πανεπιστημίου ήλθεν άρωγόν κατά τού παρελθόν έτος εις τόν προϋπολογισμόν αυτού διά γενναίου ποσού.

Σύντομος μελέτη γίνεταί εν τώ Οικουμενικώ Πατριαρχείω περί καταρτισμού ιεροκλήρων, αν έλλειψις μεγάλη ύπάρχει. Βεβαίως τού πρώτον μέλημα μίας εκκλησίας οι διδάσκαλοι αυτης πρέπει νά είνε. Τού ζήτημα τούτο έχει λυθή παρ' πάσας τούς λοιπούς εκκλησίας. Έν αυταις δέν γίνεταί λειτουργία άνευ κηρύγματος. Και ή εκκλησία μας τού πάλοι άνευ κηρύγματος δέν ήδύνατο νά έννοση λειτουργίαν. Σήμερον μάλιστα είνε άνεκτόν τούτο κατά την Μεγάλην Τεσσαροκοστήν και τινας άλλας εορτάς. Υπάρχουσι δε και οι φρονούντες ότι τού πολυ φώσ θαμβάνει! Αιτία εν μέρει τού κακού είνε και ή άνικανότης πολλών κηρύκων.

Αι εν Ιταλία μεγάλαί άταξίαι παρέουσαν και τού ύπουργείον. Νέον δε ταιούτον εξαγματούθη υπό την προεδρίαν του Ρουδίνη. Ο ναύαρχος Καννεβέρο, διοικητής της Ιταλικής μάρας εν Χανίοις, έδιωρήθη ύπουργός των Ναυτικών. Εις αντικατάστασιν αυτού άποστέλλεται ο Ναύαρχος Φυγέριο. Τάς άταξίας ήδύνατο νά προλάβη μία σύμπνοια του Βασιλέως μετά τού Πάππα. Άλλά ταιούτη είνε άνέφικτος. Οι περι τόν Πάππον άποκαλοΐσι σφετεριστήν της έξου-

σίας τόν Βασιλέα. Οι δε περι τόν Βασιλέα ζητούσι την άδύρωσιν της παπικής Έκκλησίας: άντι εν της κατά της πολιτικής έξουσίας στάσεως αυτης επέρχεται ή εξάρθρωσις της πολιτικής μηχανής. Τού βίβαιον είνε ότι και εκεί ή πολιτική εξαχρείωσις, ή οικονομική σπατάλη και ή προς την πολιτείαν εξ εγωισμού έξθρική στάσις της Έκκλησίας ύπεκκαίει τή μιση και άναπτύσσει τά πάθη. Ο Χριστός είπε «Βασιλεία καθ' εκυτη; μερισθείσα έρημούται.» Ας εύχθώμεν νά συναντηθώσιν εν άδελφική άγάπη Έκκλησία και Πολιτεία.

Ο Γλάστον ότε ήτο μαθητής είχε κανόνα άπαράβατον νά δώρη τού εν δίκαιον από τού χαρτζιλιά του εις τούς πτωχούς. Όταν εξι εις τού Λονδίνον ως νέος πρό τού γάμου του, έκαμνε πάντοτε τάς κατ' οίκον προσευχάς του καλόν με τούς άλλους υπηρέτας του, επί πολλά δε έτη μετά τόν γάμον του, και όταν άπόκη κατεπονείτο από τας σχολίας τού δημοσίου βίου, κατεγίνετο γράφων έκάστην έβδομάδα μικρην λόγον επί του Άποστόλου ή του Ψαυχγιέλου της ήμέρας και άπήγγελλε αυτόν κατά τας προσευχάς της Κυριακής, τάς όποιας έτέλει με την οίκουγένειάν του και με τούς υπηρέτας του. Την προσεχήν θεώρει ως πλεύτεν χρηρηγόμενον θνάθον, ως άνακούφισιν εν των δεινών του βίου. Αύτην δε και την άγαθοεργίαν συνέστησεν εις τούς ιδίους του διά των τελευταίων του λέξων. Καθ' έκάστην Κυριακήν ισχυλάται από παντός άλλου έργου και άφωσιούτε μόνον εις την λατρείαν του Θεού μεταλαμβάνων ήμα των μυστηρίων. Δις δε τού μόνος έτέλει ήλαν λειτουργίαν εις καθημερινήν ήμέραν. Η ύπερ της πίστεις φωνή του εξήρητο διάκτορος εν τή Βουλή των Κοινοτήτων και εν οιάδηποτε άλλη συναθροίσει. Ίδού διατί τιμάται ο Γλάστον και υρ' όλου του χριστιανικού κόσμου. Ίδού διατί και ή άνάπλασις εν Πύργω τού παρελθόν Σάββατον και εν Αθήναις τήν παρελθούσαν Πέμπτην έτέλεσε πανηγυρικόν μνημόσυον.

Ο Διευθυντής των «Καιρών» κ. Π. Καναλιόης διακασθείς γόης εν τώ Κακοεργημοδικείω Χαλκίδος επί έξυβρίσει της Α. Μ. του Βασιλέως ήθωώθη παμψηφεί.

Παρακαλούται οι άναγνώσται νά διορθώσισι τά εξής τυπογραφικά άμαρτήματα εις τού περί Γλάστονως άρθρον του προηγουμένου φύλλου, εν σελ. 154 στήλ. 1η στήλ. 19: «και μόνον αϊταν σου λάμψιν έκείνην θεώρεις» αντί του έσφαλμένου: «και μόνον έστιαν σου λέγομεν έκείνην θεώρεις.» Έν σελ. δε 154, στήλ. 2η στήλ. 44 διορθώτεον: «γεγονός είνω ή ιδιική σου άρετή,» αντί του έσφαλμένου: «γεγονός είνω ή ιδιική σου άρετή.»

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΨΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εις την Α' εν Αθήναις παρ' την Γεράν
Σύνοδον 7 3)4—8 3)4 μ. μ.
Κυριακή 24 Μαΐου Τιμ. Άναστασίου άρχιμ.
Δευτέρα 25 » Κ. Διαλημας.
Τετάρτη 27 » Παντ. Γκορογιάννης.
Σαββάτω 30 » Δ. Παπαδόπουλος.

Εις την Β' εν Αθήναις εν τώ ναφ της άγίας
Ειρήνης 5 1)2—6 1)2 μ. μ.
Κυριακή 24 Μαΐου Ζήσιμος Τυπάλδος.

Εις τού εν Πειραιεί Γ' μήμα της Άναπλάσεως
Κυριακή 24 Μαΐου 4 1)2 5 1)2 † ο Πενταπόλ. Νεκάρτος
Δευτέρα 24 » Τιμ. Άναστασίου
Πέμπτη 28 » 7 3)4—8 3)4 Κ. Διαλημας.
Σαββάτω 30 » 7 3)4—8 3)4 Σωμ. Μιτατάκης Ισημ.

Εις την Σχολήν Οικονομίας 8—9
Σαββάτω 28 Μαΐου Ι. Μαρτίνας, άρχιμ.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 31ης Μαΐου 1898.

Τὰ τῆς αἰῶνος Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπει εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπομένης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κεζόμενον

23 Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπίτυχον ἐπαγγελίαν, 24 ἔφραξαν στήματα λεόντων, ἐβίβαν δύναντι πυρός, ἔφυγον στήματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβόλας ἔκλιαν ἄλλοτρίων 25 ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοῦ νεκροῦ αὐτῶν ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσεδέξαντο τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττους ἀναστάσεως τύχωσιν 26 ἕτεροι δὲ ἐμπαιγνῶν καὶ μαστιγῶν κείραν ἑλθόν, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς 27 ἐλιθάσθησαν, ἐπείσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν κηλίταις, ἐν αἰγίοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουρούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κίσμος) 28 ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ θρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὄραις τῆς γῆς 29 Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρήσαντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκράσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, 30 τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττονι προβλεψάμενοι, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. 1 Ταυταῦτον καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περιειρημένον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν ἐπιπεσάντων ἁμαρτιῶν, δι' ἡμεῶν τρέχοντες τὸν προκειμένον ἡμῖν ἀγῶνα, 2 ἁφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, (ἰα' 33—40 ἰδ. 1 καὶ 2.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἀδελφοί, μεγάλη κατάρθωσαν διὰ τῆς πίστεως οἱ ἅγιοι πάντες 23 ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι ἐκ τούτων κατενόησαν βασιλείας, ὡς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, καὶ πολλοὶ κριταὶ καὶ βασιλεῖς ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι ἔζησαν αὐτοὶ δικαίως καὶ ἀπέβησαν δικαιοσύνην εἰς τὸν λαόν, μετὰ τῶν ὁσίων καὶ ἡ δεσπότης ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι, μετὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Σαμουὴλ καὶ σύζυγοι τοῦ Ἐλκανῶ Ἄνα καὶ ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν, εἶδον ἐκπληρωθείσας τὰς εἰς αὐτοὺς δοθείσας θείας ὑποσχέσεις 31 ἕνεκα τῆς πίστεως τοῦ ὁσίου ἔφραξε στήματα λεόντων ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι διεύχον τὴν ἐν στήματι μαχαίρας ἀπαγγῆν, ὡς οἱ ἐπὶ Ἰερουσαλὴμ καὶ Βαβυλῶν Ἰουδαῖοι καὶ οἱ τῆς Ἀλεξανδρείας ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι ἀνέρωσαν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τῶν, ὡς ὁ Ἐκεκίας ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι ἐγίναν ἰσχυροὶ εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἐτρέψαν εἰς φυγὴν τὰ στρατεύματα τῶν ἄλλοφύλων, ὡς οἱ Μακκαδαῖοι καὶ τῶν ἄλλοι ἀρχαίων 32 ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν δύο γυναῖκες, ἡ ἐν Σικρετῶ χήρα διὰ τοῦ Ἡλιοῦ καὶ ἡ Σουμανίτις μήτηρ διὰ τοῦ Ἐλισαίου, ἔλαβον ἐκάστη ἀναστήθην τὸ ἀποθάνον τέκνον τῆς ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι προετίμησαν νὰ ἀποθάνωσι μαστιγούμενοι καὶ βασανιζόμενοι, διὰ νὰ ἀξιωθῶσι τῆς κρείττους ἀναστάσεως, παρὰ νὰ δεχθῶσι τὴν ἀπολύτρωσιν, πράττοντες παρὰ τὴν ὁρηκευτικὴν συνείδησίν των, ὡς ὁ Ἐλεάζαρος καὶ οἱ ἐπὶ τὰ ἀδελφοὶ μετὰ τῆς μητρὸς τῶν Σολομονῆς ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς 33 ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἄλλοι ἐνεπαυθήσαν καὶ ἐμαστιγώθησαν καὶ ἐδέθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν, ὡς ὁ Ἰωσήφ, ὁ Ἰερεμίας, καὶ οὗτος ὁ ταῦτα γράφων Παῦλος 34 ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν ἐλιθοβολήθησαν ἄλλοι, ὡς ὁ Ναβουβαλ ὑπὸ τῆς Ἰεζάβελ, καὶ ὁ Ναχαρίας ὁ υἱὸς τοῦ ἱερέως Ἰωακὰ ὑπὸ τοῦ Ἰωάκ, καὶ ἐπείσθησαν, ὡς ὁ Ἡσαίας διὰ πρίονος κυλίνοῦ, καὶ ὁ περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει ἡ παράθεσις, πλείστοι δὲ ἄλλοι πολυεθῶς ἐβασανίσθησαν καὶ ἐσφίγησαν 35 ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν πολλοὶ, ζῶντες εἰς κίσμον ἀνάξιον ἑαυτῶν, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς κοινοῦ καὶ ἐπλανῶντο εἰς ἐρημίαις καὶ ὄρη καὶ σπηλαία καὶ ὅπας τῆς γῆς, ἐνδεδυμένοι δέρματα ζῶων καὶ θλιβόμενοι καὶ κακουρούμενοι 36 πάντες δὲ οὗτοι, μαρτυρήσαντες ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ βίου καὶ τῶν μεγάλων καὶ θαυμαστῶν ἔργων τῆς πίστεως τῶν, δὲν ἔλαβον ἀκόμη τὴν τελείαν ἀμοιβὴν τῆς θείας ὑποσχέσεως 37 διότι ἡ Θεία Πρόνοια προέβλεψεν ὅτι καλύτερον ἦτο χάριν καὶ ἡμῶν νὰ μὴ λάβωσιν ἐκεῖνοι πρότερον ἄνευ ἡμῶν, ἀλλὰ πάντες ὁμοῦ εἰ πιστοὶ καὶ θεοφιλεῖς αὐτοὶ νὰ λάβωσιν ἡμῶν τὴν τελείαν ἀμοιβὴν των κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

1 Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν, ἀφοῦ ἔχομεν τόσον μέγα πλῆθος ἁγίων ἀνθρώπων, τῶν ὁσίων ὁ βίος μαρτυρεῖ τὰ μεγάλα κατάρθωματα τῆς πί-

Τουτὸς Ἰωάννου Νικολαΐδου.

στεως ἀφοῦ ἔχομεν τόσην ἐξ αὐτῶν ἀξιολογίαν παραδείγματα κήλων ἡμῶν καὶ ἡμεῖς, ἀφοῦ ἐγκαταλίπομεν τὸν βίον, τὸ ἔσπουδον δυσκολευομένη τὴν πορείαν μας, ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, ἡ ὅποια εἰς πᾶσαν περιστάσιν παρίσταται ἔμπροσθέν μας, ἀς τρέχωμεν μὲ ἀκρόβατον ἀντοχήν, ὅπως νικήσωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα, ὅστις εἰναι κοινὸς εἰς πάντας τοὺς Χριστιανοὺς, 2 ἔχοντες ἐστρατημένα τὰ βλήματα ἡμῶν πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ πρὸς μίσησιν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις εἶναι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ τελειωτὴς τῆς πίστεως μας ἀρχηγός, διότι αὐτὸς ἐδίδαξε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ τελειωτὴς, διότι αὐτὸς πρῶτος καὶ ἀνελλιπῶς τὸ ἐτέλεσε.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 31ης Μαΐου 1898.

Κεζόμενον

Ἐἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκαστοῦ μαθηταῖς, πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἔμοι ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἔμοι ὁμολογήσω κήλῳ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ἀρνήσομαι κήλῳ αὐτῶν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος καὶ ὁ φίλων υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος καὶ ὁ οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολούθησαμέν σοι τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅστις ἂν ἀκολουθήσῃται μοι ἐν τῇ καλιγγῇ-εσσί, ἔσται καθίσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὁμοίως ἐπὶ δώδεκα θρόνων, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πᾶς ὁ ἀφῆκεν οἰκίας, ἢ ἀδελφοῦς, ἢ ἀδελφάς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροῦς, ἕνεκεν τοῦ ἐνομέατός μου, ἕκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρῶτοι. (Ματ. ι' 31, 33, 37 καὶ ιθ' 27—30.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἐἶπεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητὰς του· Πᾶς ὅστις πιστεύων εἰς ἐμὲ δὲν ἀποφύγη ἐκ φόβου ἢ ἐντροπῆς νὰ φανερώσῃ ἔργον καὶ λόγον τῆς περὶ ἐμοῦ πίστευ τοῦ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀληθείαν τοῦ εὐαγγελίου μου, τούτων θὰ ὑποστηρίξω καὶ θὰ ἐπαινέσω καὶ ἐγὼ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς μου. Ὅστις δὲ ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁ δὲ ἐντροπῆς ἐνώπιον τῶν ἄλλων τῆς πίστεως μου ἀνθρώπων, θὰ τὸν ἀρνήθω καὶ ἐγὼ καὶ δὲν θὰ τὸν λάβω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ὅταν θὰ δικάζηται ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς μου. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ, ὁ τοιοῦτος εἶναι ἀνάξιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς βασιλείας μου ὅστις ἀγαπᾷ τὸν υἱὸν τοῦ ἢ τὴν θυγατέρα του περισσότερο ἀπὸ ἐμὲ, καὶ ὁ τοιοῦτος εἶναι ἀνάξιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς βασιλείας μου ὅστις δὲ ἀκολουθεῖ ὡς πιστὸς ὀπίσω μου τὸ παράδειγμα καὶ τὰς ἐντολάς μου ἀποφασισμένος νὰ ὑποστήρῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ σταυρικῆν ἀκμὴν θάνατον παρὰ νὰ παρακοῦσῃ εἰς ἐμὲ, καὶ ὁ τοιοῦτος δὲν εἶναι ἄξιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς βασιλείας μου. Ὅταν δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους παρὰ τοῦ Κυρίου ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Πέτρος Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ σε ἠκολούθησαμεν τί κέρδος θὰ ἔχημεν ἄρα γε; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη πρὸς πάντας τοὺς μαθητὰς του· Σὺς διαθεσθεὶς εἶσθε, οἱ ὅποιοι με ἠκολούθησατε, ὅταν θὰ ἀναμειθῇ καὶ θὰ ἀφαιρεθῆσθε ὅλος ὁ κίσμος, καὶ ὅταν θὰ καθίσω ἐγὼ ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης μου κριτὴς καὶ βασιλεὺς τοῦ παντός, τότε θὰ καθίσετε καὶ σὺς εἰς δώδεκα θρόνων καὶ θὰ εἰσεθε κριταὶ καὶ βασιλεῖς τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ὅχι δὲ μόνον σὺς, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἄλλος, ὅστις διὰ νὰ μὴ με ἀρνήσῃ καὶ διὰ νὰ μὴ παραβῇ τοὺς νόμους μου καὶ διὰ νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τοῦ εὐαγγελίου μου, ἤθελε προτιμῆσθαι νὰ χάσῃ ἢ νὰ περαιτησῇ οἰκίας ἢ ἄλλας ὑποκινήσεις, ἢ νὰ δυσπαραστήσῃ καὶ νὰ ἀποχωρησθῇ ἀδελφοῦς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα, ὁ τοιοῦτος θὰ λάβῃ ἄλλα ἀγαθὰ πολλαπλασίονα ἀνώτερα καὶ καλλίτερα ἀπὸ ὅσα ἔχουσιν ἢ περιτήσῃ, θὰ κληρονομήσῃ δὲ καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Πολλοὶ δὲ, οἱ ὅποιοι εἶναι πρῶτοι καὶ μεγάλοι, θὰ γίνωνται τελευταῖοι, καὶ πολλοὶ, οἱ ὅποιοι εἶναι τώρα μικροὶ καὶ τελευταῖοι, θὰ γίνωνται πρῶτοι.

Κ. Α. Δαλαγρημάς